

סעודה שלישית – סעודת רעוא דרעוין
פרשת קדושים – תשע"ט

בסעודת שלישית סעודת רעוא דרעוין, דיבר מהר"י נ"י דיבורים נפלאים על פי דברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קסה) המדבר מציווי התורה הקדושה בפרשתינו "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ אֲנִי ה'".

מהר"י נ"י חזר על התורה הנ"ל שרביז"ל אומר: "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ אֲנִי ה'" (וַיִּקְרָא י"ט). הַיְנוּ שֶׁתְּקַבֵּל בְּאַהֲבָה כָּל הָרָעוֹת וְהַיִּסּוּרִין הַבָּאִים עָלֶיךָ, כִּי רָאוּי שֶׁתֵּדַע, שֶׁלְּפִי מַעֲשֶׂיךָ אַחַר כָּל הַיִּסּוּרִים וְהָרָעוֹת שֶׁיֵּשׁ לְךָ, עֲדַיִן הוּא מִתְנַהֵג עִמְּךָ בְּרַחֲמִים, כִּי הָיָה מַגִּיעַ לְךָ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, חַס וְשָׁלוֹם, לְפִי מַעֲשֶׂיךָ. וְזֶהוּ "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ", שֶׁתֶּאֱהַב הָרָע שֶׁבָּא לְךָ, הַיְנוּ הָרָעוֹת וְהַיִּסּוּרִין הַבָּאִים עָלֶיךָ, חַס וְשָׁלוֹם, תְּקַבְּלֵם בְּאַהֲבָה, כִּי "כָּמוֹךָ" כְּמוֹ שֶׁאַתָּה הוּא, הַיְנוּ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ, "אֲנִי ה'", בַּעַל הָרַחֲמִים, עֲדַיִן אֲנִי מִתְנַהֵג עִמְּךָ בְּרַחֲמִים כַּנַּ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

וידוע הדיוק של מוהרא"ש זי"ע אשר דייק בזה שלכאורה רביז"ל אף פעם לא יוצא מהפירוש הפשוט של הפסוק, ואיך מסתדר על פי התורה הזו בליקוטי מוהר"ן פירושו הפשוט של המילים **לרעך**? והיה מוהרא"ש מדייק שאם מתבוננים רואים תמיד שבדרך כלל הרעות והיסורים העוברים על האדם הם על פי רוב מהחברים שלו הנקראים רֵעִים. נמצא שזה מכוון ומדויק מאד הפירוש של רביז"ל שאף שעובר על האדם רעות ויסורים מהרעים והחברים שלו, שיקבל את הכל באהבה וכו' כנ"ל.

ואמר מהר"י נ"י שבתוך המילים **כ'מ'ו'ך'** של הפסוק "ואהבת לרעך **כ'מ'ו'ך'**" יש את הצירוף **כ"ו - מ"ך**. היינו **כ"ו** [המרמז על שם הוי"ה מדת הרחמים] **מ"ך** [שהוא לשון עניות וחלישות, כמו שכתוב

"וְכִי יָמוּךְ אָחִיךָ"], וזה בא לרמז לאדם שיאהב את הרע העובר עליו, וכשהוא נמצא במצב של צמצום ודינים, והחסדים שורים עליו בצמצום ובעניות גדול, אז הוא הזמן להתחזק ולהתבונן בחסדיו יתברך המסתתרים בתוך הדינים חס ושלום, כי לפי מעשיו עדיין הקדוש ברוך הוא מתנהג עמו ברחמים.

ועל פי זה אפשר לפרש "**ואהבת לרעך כמוך**", 'רעך' זה הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (משלי כז, י) "רֵעֲךָ וְרֵעַ אָבִיךָ אַל תַּעֲזֹב", שאפילו כשאין הקדוש ברוך הוא מתנהג עמך במדת הרחמים גם כן תקבל את זה באהבה.

כי אפילו כשאין האדם מבין את דרכיו יתברך למה מתנהג עמו באופן ובצורה כזו צריך לשתוק ולא להתלונן על מצבו חס ושלום, וזה מרומז בהניקוד של המילים 'רֵעֲךָ', נקודת צֵירֵי, מרמז על ה'**בינה**', היינו אפילו כשאינך מבין למה הקדוש ברוך הוא מתנהג עמך כך, וְרֵעֲךָ נראים לך כמו רָעַךְ, שהכל מתנהג אצלך ברע, צריכים לשתוק ולאהוב את הרעות הבאים עליך, כי עדיין הקדוש ברוך הוא מתנהג עמך במדת הרחמים.

וכן הוא עם כל פרט ופרט מהחיים שהאדם צריך לקבל את כל הבאים עליו באהבה, ובפרטי פרטיות בבית עם האשה שנקרא גם כן בלשון רעך, כמובא בגמרא (כתובות ח.) נוסח הברכה שמח תשמח רעים האהובים וכו', היינו החתן כלה איש ואשתו נקראים רעים וכו', ולפעמים נדמה לאדם שעובר עליו מאשתו צמצומים וכו' וזה ממש רע לו בבית מאשתו וכו', צריך גם כן לקחת את דברי רביז"ל בזה, ולקבל באהבה את הרעות המקבל מֵרָע שלו זו אשתו, ולדעת שלפי מעשיו היה מגיע לו יותר, ועדיין הקדוש ברוך הוא מתנהג עמו במדת הרחמים.

וכן ברוחניות, לדוגמא, אדם מתחיל ללמוד על פי דרך הלימוד של רבינו ז"ל, וזה קשה לו מאד לשבת על מקום אחד ולגרוס דפים גמרא, ופרקים משניות וכו' ועובר עליו קטנות וקשיים וקשה לו לשבור את הטבע שלו ולהתחיל לגרוס בתורה הקדושה. או לדוגמא הוא גורס בתורה פרקים משניות ודפים גמרא, ורואה איך הרעים שלו החברים שלו אוחזים כבר הרבה יותר רחוק ממנו, הם זכו כבר ללמוד ולסיים הרבה יותר ממנו, שזה גם כן כואב לו מאד ומכניס אותו בקטנות המוחין, צריך לקבל את זה באהבה, ולהוסיף אהבה להחברים שלו, ולאהוב את הרע שבא עליו, כי הלא לפי מעשיו לא מגיע לו עדיין להרגיש את עריבות נעימות מתיקות התורה וכו', וצריך עדיין לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך לזכות למתיקות התורה, ואין האדם זוכה לזה ברגע הראשונה כבר כשמתחיל להתמיד בתורה הקדושה, וצריך הרבה סבלנות, וכשיחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך יזכה גם כן להתחיל להרגיש איך שהסתלק ממנו כל הקטנות והחלישות הדעת שנדמה לו לְרָע.

ועל פי זה יכולים להבין רמז נפלא בהמילים וְ'אָהַבְתָּ לְ'רֵעֲךָ כָּ'מוֹךָ אֲ'נִי י', שכשמתבוננים בפסוק הזה, רואים שהראשי תיבות הם בגימטריא "**אלול**", אשר **אלול**, מרמזים על ימי **תשובה**, היינו

שהאדם כשעובר עליו רעות מהחברים שלו למיניהם, הן מחבריו, הן מאשתו, הן ממה שנדמה לו שהקדוש ברוך הוא אינו מתנהג עמו במדת הרחמים. על כל האופנים הללו יחזק את עצמו ויתבונן היטב במצבו ובמעשיו, ויראה איך שעדיין הקדוש ברוך הוא מתנהג עמו במדת הרחמים.

והפרשה הזאת הוא דייקא בימי העומר אשר אז נסתלקו תלמידי רבי עקיבא על אשר לא נהגו כבוד זה בזה כמסופר בגמרא (יבמות סב:) שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא וכו' וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם רבי מאיר, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי שמעון, ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה; ומאז עבד רבי עקיבא ביותר על מדת האהבה, שיאהבו התלמידים אחד את השני, והחדיר בהם את הכתוב בפרשתינו "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ אֲנִי הוי"ה", כמובא בספרא (פרשת קדושים פרק ד') "ואהבת לרעך כמוך" רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה. כי עיקר קיום התורה הקדושה הוא דייקא על ידי אחדות ואהבה שאחד יאהב את כל מה שבא עליו מחבירו, ויקבל הכל באהבה.

והקדוש ברוך הוא יעזור שנזכה לרחמים גמורים ממנו יתברך ונזכה להרגיש את זה באמת גם כאן בזה העולם איך שהקדוש ברוך הוא מתנהג עמנו במדת הרחמים, וכמו שפירש רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סב) את הפסוק (בְּרֵאשִׁית מ"ג): "וְאֵל שַׁדַּי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים" 'לָכֶם' דַּיְקָא. הַיְנוּ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִתֵּן לָנוּ הָרַחֲמָנוּת, שֶׁיְּמַסֵּר אֶת הָרַחֲמָנוּת בְּיָדֵינוּ שנזכה להרגיש את הרחמנות שלו, וכו', עיין שם. וכן על זה הדרך פירשתי גם את מה שאנו אומרים בתפילת שמונה עשרה **הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. כִּי מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ**. היינו שאנו מודים ומשבחים את הקדוש ברוך הוא **הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ, וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ, כִּי מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ**. היינו שאנו צריכים את הרחמנות של זה העולם, שזה **כי מעולם קויני לך**, כי אין אנו מבינים תמיד את רחמנותו יתברך, רק אנחנו מאמינים שבוודאי גם הצרות הם כדאים וטובים ובשבילנו, אבל אנחנו מקווים ומיחלים להקדוש ברוך הוא שיחון אותנו עם רחמנות של זה העולם, שזה **כי מעולם קויני לך**.

יעזור הקדוש ברוך הוא שנזכה להבין איך שכל מה שעובר עליו הוא ברחמנות גדול ממנו יתברך, ונזכה לאהוב חברינו, וכן נזכה לאהוב את מה שעובר עלינו מחברינו בכל אופן ומצב שהוא, ואנו תפלה להקדוש ברוך הוא שנזכה לקבל את רחמנותו יתברך בצורה כזו שנזכה להבין את רחמיו וחסדיו יתברך אמן כן יהי רצון.